

РЕШЕНИЕ

№ 11746

гр. София, 25.03.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 64 състав, в
публично заседание на 10.02.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Калинка Илиева

при участието на секретаря Розалия Радева, като разгледа дело номер **10505** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145-178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 10а от Закона за чужденците в Република Б..
Образувано е по жалба на Б. Д., гражданин на М., [дата на раждане] срещу отказ за издаване виза за дългосрочно пребиваване от 04.09.2025 г., издаден от завеждащ Консулската служба към Посолството на Република Б. в [населено място], М..
Жалбоподателят счита, че отказът за издаване на виза е незаконосъобразен поради допуснати съществени нарушения на административнопроцесуалните правила, противоречие с материалноправните разпоредби и несъответствие с целта на закона по смисъла на чл.146, т.3, т.4 и т.5 от АПК. Актът не отговаря на изискванията за формата по чл.59, ал.2 АПК - не е мотивиран. Административният орган не е спазил задължението си по чл. 35 от АПК да изясни всички релевантни за случая факти и обстоятелства. В случая се засяга правото на семеен живот съгласно чл. 8 от Европейската конвенция за защита правата на човека и основните свободи, както и се нарушава забраната за дискриминация, основана на национален произход – чл. 14 ЕКПЧ и чл. 24и ЗЧРБ– гражданите на трети страни, които имат право да работят на територията на страната, следва да имат правото и да упражняват своята професия. Жалбоподателят е поискал издаване на виза „D“ във връзка с разрешение за работа /чл. 24и, ал. 5 ЗЧРБ/.
Излага доводи, че са нарушени процесуално - правни разпоредби, което води и до нарушаване на материално - правните на ЗЧРБ. В отказа са изброени само правни норми на ЗЧРБ, но няма приложени доказателства относно това, че оспорваният не е представил убедителни доказателства, че целта на посещенията е действителна и е налице основателно съмнение относно автентичността на приложените документи и истинността на тяхното съдържание, както

и няма посочване кои от доказателствата към заявлението се смятат за неавтентични. Относно мотивирането твърди, че само словесно са цитирани нормите на чл. 10, т. 17, т. 23 и т. 24 ЗЧРБ без да се посочат мотиви в този смисъл, а именно не са посочени кои доказателства са неистински и защо не е доказана целта на престоя.

Буди недоумение как ДАНС в производството за достъп до пазара на труда е дал съгласие на оспорващия да му бъде осигурен достъп, а впоследствие, при преглед на документите, е установил несъответствия и вероятно е дал отрицателно становище, още повече, че представените и посочени документи, които ДАНС смята за неистински, са представени от работодателя, а не от оспорващия, изпълнявайки задълженията си по чл.24и от ЗЧРБ. Излага доводи, че органът е постановил акта си без да изясни релевантните за спора факти. Позова се на съдебна практика на ВАС. Не е изискал доказателства от жалбоподателя за установяването им и едва тогава, ако не се докажат – да постанови отказа си.

В съдебно заседание жалбоподателят Б. Д. се представлява от адв. А., която моли съда да отмени отказа на административния орган. Счита, че посочените основания за отказ не кореспондират с писмените доказателства по делото. Доводите на ДАНС са хипотетични, в изразеното становище липсват факти, които да обосноват формирания отказ. Претендира разноски.

Ответникът завеждащ Консулската служба към Посолството на Република Б. в [населено място], Кралство М., не взе становище по жалбата.

Съдът, като взе предвид становищата на страните и представените доказателства, намира следното:

Административното производство е започнало по заявление от 20.08.2025 г. от Б. Д., гражданин на М., [дата на раждане] за издаване на виза за дългосрочно пребиваване. Към заявлението са представени следните документи: национален паспорт, издаден от компетентните власти на Кралство М.; писмо с рег. № 536400-66645 от 23.07.2025 г. на Дирекция „Миграция“, с което е уведомен работодателят „ИНТЕРИМ СОФИЯ“ ЕООД, че за лицето има представен достъп до пазара на труда на основание чл. 24и от ЗЧРБ за срок от 3 години; трудов договор от 14.03.2025г.; свидетелство за съдимост; застрахователен сертификат валиден до 31.08.2026г.

След разглеждане на заявлението, компетентният административен орган е приел, че са налице основанията на чл. 10, ал. 1, т. 17, т. 23 и т. 24 от ЗЧРБ. Като фактически мотиви е посочено: „Анализът и оценката на поведението на чуждия гражданин сочат, че визата ще се използва не са пътуване в Република Б., а за пътуване в друга европейска държава. Реалната цел е трудова дейност в по-развитите европейски страни. Основателни съмнения относно автентичността на приложените документи за виза.“.

Като доказателства по делото са приети заповед № 95-00-26 от 16.01.2025 г., с която Министърът на външните работи, на основание чл. 34 от Наредбата за условията за издаване на визи и определяне на визовия режим, наричана за краткост по-надолу, само Наредбата, е определил длъжностните лица, които вземат решения за отказ за издаване на виза на основание чл. 10 от Закона за чужденците и заповед № Ав-02-41/20.12.2022 г. на Посланика на Република Б. в [населено място], с която М. Д. завеждащ консулска служба при посолството на Република Б. в [населено място], М., е определена да съставя, подписва и връчва на заинтересованите лица формуляри за отказ за издаване на виза.

В хода на съдебното производство по делото, на основание чл. 186 от ГПК, във вр. чл. 144 от АПК съдът е задължил Държавна агенция „Национална сигурност“ да представи по делото писменото становище, с което от страна на ДАНС е дадено отрицателно становище по изпратените от отдел „Миграция“-СДВР за съгласуване заявления на Б. Д., гражданин на Кралство М.. Изисканото от съда писмено становище, което съдържа класифицирана

информация, е представено от ДАНС и е приложено и обособено по делото в класифициран том, при спазване на изискванията на ЗЗКИ. В него е дадено отрицателно становище за предоставяне на виза; изложени са мотиви.

По делото е разпитан св. Б., който сочи, че служителите от марокански произход са назначавани в семейната им фирма, създадена преди 30 г., занимаваща се с бетон и сега управлявана от сина му. Живял е в М. и отраснал там. Говори арабски и френски и лично подбира работниците. Подробно излага съображения, че чуждите работници са финансово по-изгодни и по-отговорни, лично е правил подбора им на място в М..

При така установените факти, като извърши по реда на чл. 168, ал. 1 от АПК цялостна проверка за законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК, Административен съд София-град достигна до следните правни изводи:

Жалбата е подадена в срок, от надлежна страна, при наличие на правен интерес по смисъла на чл. 147, ал. 1 от АПК, срещу индивидуален административен акт, който пряко засяга права и законни интереси на жалбоподателя, поради което жалбата е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е основателна.

Оспореният отказ за издаване на виза е издаден от компетентен орган по смисъла на чл. 34, ал. 1 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим (НУРИВОВР - приета с ПМС № 198 от 11.07.2011 г., обн., ДВ, бр. 55 от 19.07.2011 г., в сила от 4.08.2011 г.), съгласно който в случаите на отказ за издаване на виза на някое от основанията по чл. 10 от ЗЧРБ се съставя формуляр в два екземпляра по образец съгласно приложение № 7, който се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство или от упълномощено от него длъжностно лице. В настоящия случай административният акт е подписан от М. Д. завеждащ консулска служба при посолството на Република Б. в [населено място], М., която е оправомощена да съставя, подписва и връчва на заинтересованите лица формулярите по образец съгласно приложение № 7 и № 8 към чл. 34, ал. 2 от НУРИВОВР със Заповед № 95-00-26 от 16.01.2025 г. на министъра на външните работи.

Условията и редът, при които чужденците могат да влизат, да пребивават и да напускат Република Б., са регламентирани в Закона за чужденците в Република Б.. Едно от изискванията за легално влизане в страната на чужденец, който не е гражданин на ЕС, е да притежава виза и това изискване е валидно по отношение на жалбоподателя. Видовете визи, посочени в чл. 9а от ЗЧРБ, се издават от дипломатическите и консулските представителства на Република Б. - чл. 9г от ЗЧРБ и чл. 10, ал. 1 от НУРИВОВР. Съгласно чл. 34, ал. 1 от НУРИВОВР не се издава виза на чужденец, когато е налице едно от основанията, посочени в чл. 10 от ЗЧРБ. За отказа се съставя формуляр в два екземпляра съгласно образец (приложение № 7), който се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство, като в него се вписва закономото основание за отказ, без да се вписват съображения, засягащи интересите на националната сигурност и се удостоверява датата на връчване/изпращане на заинтересуваното лице.

В разглеждания случай, правното основание за постановения отказ е чл. 10, ал. 1, т. 17, т. 23 и т. 24 от ЗЧРБ. Отказва се издаване на виза или влизане в страната на чужденец, когато не докаже достоверно целта и условията на заявеното пребиваване или транзитно преминаване, или летищен транзит (т. 17), представил документ с невярно съдържание или е декларирал неверни данни (т. 23) и са налице основателни съмнения относно автентичността на приложените документи за издаване на виза, истинността на тяхното съдържание, надеждността на направените от чужденеца изявления или намерението му да напусне страната в рамките на разрешения срок за пребиваване (т. 24).

В обжалвания акт е посочане единствено разпоредбата на чл. 10, ал. 1, т. 17, т. 23 и т. 24 от Закона за чужденците в Република Б.. Не е посочено и описано защо административният орган приема, че кандидатът не доказва достоверно целта на престоя си.

Действително, в писмото на ДАНС, цитирано по-горе, е дадено отрицателно становище за наличие на такива основателни съмнения. Съдът обаче, като извърши преценка на това становище, намира, че то не е обосновано. В него се обсъждат факти, имащи отношение към трудовата заетост, но не и такива в рамките на компетенциите на органа.

На следващо място, изложените в това становище факти, от които се прави извод за основателни съмнения за „автентичността“ на приложените документи, не съответстват на установеното от страна на свидетелските показания. При съпоставката на тези доказателства настоящият състав намира, че не може да се направи единственият възможен извод относно това, че страната ще се ползва като „трамплин“ към друга европейска страна.

Не е конкретизирано кои точно документи или кои от приложените документи са неавтентични, както въз основа на какво е направен извод, че анализът на поведението на чуждия гражданин сочи, че визата ще се използва не за пътуване в РБ, а за пътуване в друга европейска държава и реалната цел е трудова дейност в по-развитите европейски страни, основателни съмнения за автентичността на приложените документи за виза.

Административният орган изобщо не е разгледал заявлението/ което не е за пътуване в РБ/, а за работа, както и не е съобразено това, че оспорваният има разрешен достъп до пазара на труда в РБ за срок от 3 години от Агенция по заетостта по реда на чл.24 и от ЗЧРБ.

. Всичко това обуславя извод, че процесният акт не е надлежно мотивиран.

Липсата на конкретни и логични мотиви, свързани с отказа за издаване на виза вид „D“, е абсолютна предпоставка за отмяна на оспорения акт и е в унисон с константната практика на Върховния Административен Съд (решения по адм. д. № 12160/2018 г. и по адм. д. № 14248/2018 г., както и по-новите - решение № 5661 от 15.05.2020 г. по адм. д. № 120/2020 г. на VII отд. на ВАС, решение № 13290 от 27.10.2020 г. по адм. д. № 122/2020 г., Решение № 15639 от 16.12.2020 г. на ВАС по адм. д. № 6889/2020 г., Решение № 14956 от 3.12.2020 г. на ВАС по адм. д. № 6311/2020 г., Решение № 15518 от 15.12.2020 г. на ВАС по адм. д. № 7720/2020 г. на Четвърто отделение).

Изложеното, освен нарушение на формата по смисъла на чл. 146, т. 2 от АПК, навежда и съществено процесуално нарушение съгласно чл. 146, т. 3 от АПК, доколкото пречат правото на защита на засегнатото лице да разбере мотивите на засягащия го негативен за него акт, респ. да организира защитата си срещу него, както обосновано е посочено в жалбата.

По изложените съображения съдът намира оспорения отказ за материалноправно незаконосъобразен и издаден при допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, поради което и следва да бъде отменен.

На основание чл. 173, ал. 2 АПК преписката следва да се върне на административния орган за ново разглеждане на подаденото искане за издаване на виза за дългосрочно пребиваване. При новото разглеждане административният орган следва да съобрази мотивите, изложени в настоящото решение.

Така мотивиран и на основание чл. 173, ал. 2 от АПК

РЕШИ:

ОТМЕНЯ, по жалба на Б. Д., гражданин на М., [дата на раждане] г, отказ за издаване виза за дългосрочно пребиваване от 04.09.2025 г., издаден от завеждащ Консулската служба към

Посолството на Република Б. в [населено място], М..

ВРЪЩА преписката на административния орган за ново произнасяне по заявлението на Б. Д., гражданин на М., [дата на раждане] г, при спазване на указанията по тълкуване и прилагане на закона, изложени в мотивите на съдебното решение.

Решението може да се обжалва с касационна жалба, в 14-дневен срок пред ВАС на РБ.